

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

«Παλιά αμαρτία, καινούργια ντροπή»

Το ΕΜΠ και μαζί με αυτό άλλα επτά ιστορικά Πανεπιστήμια της χώρας δέχονται ένα χτύπημα από την Κυβέρνηση, το οποίο μοιάζει περισσότερο με μια καλοστημένη «δολοφονική ενέδρα». Περίπου 1350 εργαζόμενοι συνολικά και 400 από το ΕΜΠ τίθενται σε διαθεσιμότητα, τον προθάλαμο της απόλυσης. Η είδηση «πάγωσε» το σύνολο της πολυτεχνειακής κοινότητας και για τη βιαιότητά της και για τον ανορθολογισμό της. «Πώς είναι δυνατόν; Πώς είναι δυνατόν δομές, λειτουργίες, ερευνητικές ομάδες, που χτίστηκαν με κόπο σε δεκαετίες να καταστρέφονται με μονοκονδυλιά;» Κι όμως ήταν δυνατό... Η σφοδρότητα του χτυπήματος και οι επακόλουθες επιπτώσεις του στις ζωές εκατοντάδων εργαζομένων και στη λειτουργία του Ιδρύματος, άλλαξαν άρδην τα δεδομένα. Σε όλα τα επίπεδα.

Το πρώτο σοκ γρήγορα μετατράπηκε σε ένα μαζικό κίνημα από την πλευρά των εργαζομένων, το οποίο βρήκε τη θερμή και έμπρακτη συμπαράσταση των Συλλόγων ΔΕΠ, ΕΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ και φοιτητών, καθώς και των ακαδημαϊκών οργάνων του ΕΜΠ. Μετά από αρκετό καιρό, ο Σύλλογος ΔΕΠ ΕΜΠ συγκάλεσε τρεις ΓΣ, με αυξημένη παρουσία πάνω από την απαρτία, παρά τη βαθιά αντιδημοκρατική αλλά πλήρως συνειδητή «απουσία» της Ακαδημαϊκής Πρωτοβουλίας. Στις Συνελεύσεις αυτές παρευρέθησαν πλήθος συναδέλφων, όλων των «αποχρώσεων», για να συζητήσουν από κοινού πώς θα μπορούσαν να αποκρούσουν την επερχόμενη λαίλαπα. Και οι λόγοι αυτής της συνέντευξης ήταν πολλοί: ανθρώπινη και συναδελφική αλληλεγγύη προς τους απολυόμενους εργαζόμενους, συνειδητοποίηση (μετά και από «διαρροές» και προπαρασκευαστικές ενέργειες από το ΥΠΑΙΘ) του επερχόμενου χτυπήματος στα μέλη ΔΕΠ, αγωνία για την επόμενη μέρα στο ΕΜΠ, υπεράσπιση της προσωπικής και ακαδημαϊκής τους αξιοπρέπειας... Κανείς δεν μπορούσε να παραμείνει απαθής στο ανθρώπινο δράμα, στη διάλυση κομβικών δομών του Ιδρύματος για την εκπαίδευση, τη φοιτητική μέριμνα, την έρευνα και τη διοικητική υποστήριξη, στην καταστροφή ερευνητικών ομάδων που στήθηκαν με κόπους μιας ζωής, στη μετατροπή ενός πανεπιστημιακού δασκάλου σε φύλακα, γραμματέα, βιβλιοθηκονόμο, συντηρητή Η/Υ και δικτύων, κ.ο.κ.

Για την ακρίβεια, σχεδόν κανείς... Η Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία έλαμψε όλο το προηγούμενο διάστημα δια της απουσίας της με το πρόσχημα του «κλειστού Πολυτεχνείου». Κι όμως, αυτές τις μέρες το ΕΜΠ ήταν πιο «ανοιχτό» από ποτέ. Έγιναν δεκάδες συνελεύσεις κι εκδηλώσεις, εκατοντάδες συζητήσεις μεταξύ εργαζομένων, διδασκόντων και φοιτητών. Συνάδελφοι με σημαντικές και πειστικές ερευνητικές εργασίες εν εξελίξει, σεβόμενοι όχι μόνο τη δραματική κατάσταση αλλά και τον εαυτό τους, αρνήθηκαν την *"business as usual"* λογική και πέρασαν αρκετό χρόνο, μαζί με εργαζόμενους και φοιτητές, στο κατά την Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία «κλειστό» ΕΜΠ.

Η αλήθεια είναι ότι «η πρώτη σε ψήφους παράταξη» κρατάει μια εξαιρετικά υποκριτική στάση απέναντι στο δράμα των εργαζομένων και μια στάση εθελοδοουλίας στις κυβερνητικές επιλογές σε μια από τις πιο κρίσιμες στιγμές στην ιστορία του ΕΜΠ. Δεν έχουμε καμιά διάθεση για φραστικές υπερβολές, αυτή την ώρα, γι' αυτό θα είμαστε εξαιρετικά συγκεκριμένοι. Η Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία «επέστρεψε» – όλως διόλου τυχαία – ταυτόχρονα με την εισαγγελική παραγγελία για τα «κλειστά Πανεπιστήμια» ύστερα από μηνυτήρια αναφορά που κατέθεσε ο Υπουργός ΠΑΙΘ,

ταυτόχρονα με την επιστολή έξι πρώην Πρυτάνεων του ΕΚΠΑ που ζητούν ακριβώς ότι ζητά η Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία: να συνεχίσουμε τη λειτουργία των Πανεπιστημίων ως να μη συμβαίνει τίποτε.

Με μια ανακοίνωση που προκαλεί περισσότερο θλίψη, η Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία καλεί τη Διοίκηση «...να αποκαταστήσει άμεσα την πλήρη ακαδημαϊκή και εκπαιδευτική λειτουργία...», που σημαίνει ότι η πλήρης ακαδημαϊκή και εκπαιδευτική λειτουργία του ΕΜΠ είναι υπόθεση μιας απόφασης της Διοίκησης του ΕΜΠ. Δεν υπονομεύεται σε τίποτε από την απόφαση της Κυβέρνησης να κατατομήσει το μισό υποστηρικτικό δυναμικό του ΕΜΠ! Αυτό θα μείνει στα χρονικά... Ταυτόχρονα, καλεί τη Διοίκηση ανοιχτά και κυνικά να «στησει» απεργοσπαστικό μηχανισμό ενάντια στο διδακτικό και υποστηρικτικό προσωπικό! Μπορείτε να περιγράψετε πώς ακριβώς θα γίνει αυτό, συνάδελφοι, με τους συλλόγους και των εργαζομένων και των ΔΕΠ, ΕΕΔΕΙΠ και ΕΤΕΠ σε απεργία; Τι ακριβώς ζητάτε από τη Διοίκηση του Ιδρύματος;

Ακόμα, την ίδια στιγμή που χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τους εργαζόμενους, την ίδια ακριβώς στιγμή εκφράζει τη συμπάραστασή της «...στους συναδέλφους μας, υποψήφιους διδάκτορες, μεταπτυχιακούς/προπτυχιακούς φοιτητές, επισκέπτες, γονείς που έχουν αποκλειστεί από τους χώρους του ΕΜΠ...». Ο ένας χάνει τη δουλειά του, ο άλλος υφίσταται τις προσωρινές μόνο επιπτώσεις μιας απόλυτα δικαιολογημένης κινητοποίησης. Ίσες αποστάσεις και σε αυτό; Πώς θα κοιτάξετε στα μάτια τους εργαζόμενους στα εργαστήριά σας και στις γραμματείες σας μετά από αυτή τη στάση;

Η Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία ζητά να ανοίξει το Ίδρυμα άμεσα. Προφανώς, χωρίς τους 400 εργαζόμενους που βγαίνουν σε διαθεσιμότητα. Δεν εξηγεί, όμως, σε όλους εμάς, ποιος θα φυλάει το Ίδρυμα, ποιος θα κάνει τις εγγραφές στις Γραμματείες, ποιος θα ανοίξει τη Βιβλιοθήκη, πώς θα εργαστούν οι ερευνητικές ομάδες, ποιος θα λειτουργήσει τον ΕΛΚΕ;. Ποιος; Και, τέλος πάντων, ας μας υποδείξει, σε εμάς τους υπόλοιπους, η «σοφή» Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία πόσοι εργαζόμενοι είναι απαραίτητοι για να λειτουργήσει το Ίδρυμα και ποιοι, επομένως, περισσεύουν (αφού καταγγέλλει τη θέση «ή όλοι ή κανένας»); Και πώς θα τους εξασφαλίσουμε; Με τη δήθεν αυτοτέλειά μας, από ένα Υπουργείο ΠΑΙΘ που «...λειτουργεί ανέκαθεν, όχι ως εποπτεύουσα αρχή αλλά ως απρόσωπος όσο και πανίσχυρος διοικητικός μηχανισμός... που κωφεύει σε παρακλήσεις και διαμαρτυρίες...» (Ανακοίνωση Εξωτερικών μελών Σ.Ι Πανεπιστημίου Κρήτης, 22/9/2013). Πόση πια «τυφλή» αναπαραγωγή των επιχειρημάτων της Κυβέρνησης;

«Παλιά αμαρτία, καινούρια ντροπή» λοιπόν. Γιατί το θέμα είναι ότι η γνωστή παλιά αμαρτία του κυβερνητικού συνδικαλισμού γεννάει μια από τις πιο ντροπιαστικές στιγμές για την Ακαδημαϊκή Πρωτοβουλία.

Ο καθένας διαλέγει το δρόμο του. Εμείς, μαζί με όλους τους συναδέλφους που αγωνιούν για το μέλλον του ΕΜΠ και στέκονται ειλικρινά αλληλέγγυοι στους εργαζόμενους που υποφέρουν, θα κάνουμε ότι μπορούμε για να αποτραπεί η εφιαλτική αυτή προοπτική. Θα είμαστε ικανοποιημένοι μόνο αν, όλοι μαζί, τα καταφέρουμε. Δεν μας φτάνει απλά να προσπαθήσουμε. Αλλά, πάει πολύ να δεχόμαστε κριτική από αυτούς που προσπαθούν, δυστυχώς, στην αντίθετη κατεύθυνση.

1.10.2013